Όπου η Μαριόν μεγαλώνει –αλλά όχι πολύ– σε μια βόρεια πόλη

Τούτη εδώ είναι μια ιστορία για ένα κοριτσάκι, τη Μαριόν, που ζούσε σ' ένα βόρειο νησί, σε μια πόλη που την έλεγαν Νεμπγιαβίκ. Ήταν ένα μέρος με μακρύ χειμώνα και σύντομο καλοκαίρι, μέρες λίγο σκοτεινές και νύχτες λίγο φωτεινές. Μία μέρα του Ιουνίου ήταν η μακρύτερη του χρόνου και μία μέρα του Δεκεμβρίου δεν διαρκούσε παρά λίγες ώρες: τότε γινόταν μια γιορτή, ένα πάρτι, για τη Βασίλισσα του Φωτός – οι κάτοικοι της Νεμπγιαβίκ την περίμεναν να έρθει ντυμένη μ' ένα άσπρο φόρεμα κι ένα στέμμα από αναμμένα κεριά. Δεν ήταν αληθινή βασίλισσα: ήταν σύμβολο του Ήλιου που ήθελαν να επιστρέψει στον ουρανό της Νεμπγιαβίκ. Αλλά ακόμα κι όταν ο Ήλιος επέστρεφε στον ουρανό της Νεμπγιαβίκ, δεν έκαιγε σχεδόν ποτέ, μονάχα έστελνε λεπτές, άσπρες αχτίδες από μακριά, από το κέντρο του γαλαξία· ήταν σαν να τον κοιτάς μέσ' από ένα θαμπό κρύσταλλο, οι λάμψεις του ήταν

απαλές σαν του λυκόφωτος. Κι όσες μέρες του χρόνου είχε λιακάδα, στη Νεμπγιαβίκ γινόταν πανηγύρι: οι μεγάλοι σταματούσαν τις δουλειές τους, τα παιδιά άφηναν το σχολείο τους, και ξεχύνονταν όλοι στους δρόμους και πετούσαν χαρταετούς και μπαλόνια που τα έπαιρνε ο άνεμος κι έμοιαζαν με σύννεφα. Στις πλατείες, οι φιλαρμονικές έπαιζαν μελωδίες που τις ονόμαζαν βόρεια τραγούδια, τραγούδια της Βόρειας Γης. Και στις αμμουδιές, κάτω από τα νεκρά ηφαίστεια και τους πράσινους λόφους, πετούσαν κοπάδια οι γλάροι: τα παιδιά τούς τάιζαν κι έτρεχαν πίσω τους χτυπώντας τα χέρια τους σαν φτερούγες. Και στα δάση που ήταν σκουροπράσινα κι ασημένια έβγαιναν περίπατο οι άλκες, τα μεγαλόσωμα, αργοκίνητα ελάφια με τα κλαδωτά κέρατα.

Ο ουρανός στη Νεμπγιαβίκ ήταν απέραντος, γεμάτος αστέρια –μικρά, μεγάλα και μεσαία αστέρια– που τρεμόσβηναν μέρα νύχτα. Τ' αστέρια δεν έδυαν ποτέ· μονάχα κρύβονταν λίγο. Το πιο φωτεινό ήταν το Πολικό Αστέρι, που βρισκόταν πάντα εκεί και κοιτούσε κάτω άγρυπνο, με μεγάλη περιέργεια. Όλα τ' άλλα ήταν χλωμά, φαίνονταν σαν να κοιμούνται και, καμιά φορά, σαν ν' ανοίγουν το ένα τους μάτι κι έπειτα να το ξανακλείνουν. Κι οι άνθρωποι πήγαιναν για ύπνο πολύ αργά τη νύχτα και ξυπνούσαν πολύ αργά την άλλη μέρα: το σχολείο άρχιζε το απόγευμα και το μάθημα της φυσαρμό-

νικας λίγο πριν από τα μεσάνυχτα. Έτσι, για να διαβάσει, η Μαριόν ξυπνούσε το μεσημέρι, όταν το ρολόι του τοίχου χτυπούσε δώδεκα· στις δώδεκα ακριβώς, ο νάνος που έμενε μέσα στο ρολόι έβγαινε και χόρευε πάνω στους δείκτες, τραγουδώντας. Ήταν πολύ ευτυχισμένος επειδή άρχιζε μια καινούργια μέρα, και φρέσκος επειδή τις νύχτες κοιμόταν βαθιά κι έβλεπε φαντασμαγορικά όνειρα με άλλους νάνους και, κάπου κάπου, με μερικούς γίγαντες.

Καμιά φορά, όταν η Μαριόν είχε ξενυχτήσει πολύ, άνοιγε για μια στιγμή τα μάτια και τα ξανάκλεινε, αγκάλιαζε σφιχτά το μαξιλάρι της, γύριζε απ' την άλλη μεριά και ξανακοιμόταν. Τότε, ο νάνος ήξερε πως έπρεπε να σταματήσει το ρολόι για να μην αργήσει η Μαριόν στα μαθήματά της· και για να προλάβει να πιει το γάλα της με την κανέλα προτού πάει στο σχολείο. Κρεμιόταν λοιπόν από τον δείκτη του ρολογιού κι έκανε κούνια πέρα δώθε για όσην ώρα κοιμόταν η Μαριόν. Ο χρόνος έμενε ακίνητος, και μερικές φορές ο ταχυδρόμος στεκόταν στην πόρτα με το χέρι απλωμένο, έτοιμος να χτυπήσει το κουδούνι – αλλά δεν το χτυπούσε γιατί ο χρόνος δεν μπορούσε να προχωρήσει. Κι η μαμά της Μαριόν καθόταν στην κουζίνα κρατώντας το φλιτζάνι της με το τσάι ακίνητο στον αέρα, και μόνον όταν οι δείκτες του ρολογιού ξανάπαιρναν τον δρόμο τους μπορούσε να φέρει το φλιτζάνι στα χείλη της και

να πιει επιτέλους το τσάι, αν και στο μεταξύ είχε κρυώσει λιγάκι. Άλλες φορές, ο χρόνος σταματούσε τη στιγμή που η μαμά της Μαριόν άκουγε μουσική καθισμένη στην πολυθρόνα της με τα μάτια κλειστά κι ενώ ο μπαμπάς της έφτιαχνε ψητά μύδια με μαρμελάδα βατόμουρο· τότε τα μύδια έμεναν μέσα στον φούρνο αλλά δεν ψήνονταν καθόλου – κι ο μπαμπάς στεκόταν ασάλευτος, και στο χέρι του φορούσε ένα μεγάλο χρωματιστό γάντι για να πιάνει τον φούρνο χωρίς να καίγεται.